

(1928 – 2007)

MUZAFFER ARSLAN

Muzaffer Arslan Ağabey’imiz, 1928 senesinde Erzurum’un İspir ilçesinin Gaziler Köyü’nde dünyaya geldi. 1950’de İzmir’e taşındı. Alsancak Devlet Demir Yolları’nda üç sene çalıştıktan sonra, 1954’de istifa edip ayrıldı. Manisa’da askerlik yapmakta olan Abdullah Yeğin Ağabey’in teklifiyle o yılın başlarında Manisa’ya yerleşti.

Artık bu andan itibaren kendi dünyasını, insanların ahiretleri için feda etmeye karar vermişti; tıpkı Üstad’ı Bediüzzaman gibi. Bundan sonra bütün mesaisi Kur’an ve iman hizmetlerine aitti.

Muzaffer Arslan Risale-i Nur’u dağıtma işine başlayarak, bütün Türkiye’yi il il, kasaba kasaba, köy köy dolaşmaya başladı. Gittiği her yerde Risale-i Nur’un mahiyetini anlatıyor ve dağıtıyordu. Bütün bunları Hz. Üstad’la veya Üstad’ın yanındaki talebelerle sık sık görüşerek, istişareyle yapıyordu.

Dile kolay, iki elinde, iki ağır tahta bavul ile bütün Anadolu’yu dolaşmak... Hem de senelerce, bir ömür boyu... Yaşlanınca herkesin midesi aşağı sarkarken, onunki göğüs kafesine çekilmiş. Cerrahpaşa’daki doktorlar hayret etmişler. “Herhalde o ağır valizlerden olacak” diyor kendisi. Muzaffer Ağabey gittiği birçok beldeye ya soruşturma geçirdi, ya karakollarda sabahladı veya hapis hanelerde yattı; ama O, yoluna her seferinde kaldığı yerden devam etti. Allah için geriye dönüş gemilerini yakmıştı. Bereketler saçarak hep ilerledi. Mübarek Anadolu insanının kalplerine nur tohumlarını ekti.

O zamanlar hizmet yolunda yürümek çok sıkıntılı ve zahmetli idi. Bazen yol parası bile bulamadı, yamalı gezdi, dükkânlarda yattı, hatta aç bile kaldı. Hiç evlenmedi, çoluk çocuğa ayıracak vakti yoktu. O, şunu iyi anlamıştı: “...Hizmet-i Kur’aniye’de bulunana, ya dünya ona küsmeli veya o dünyaya küsmeli—ta, ihlâsla, ciddiyetle hizmet-i Kur’aniye’de bulunsun.”¹

O, şimdi gönüllerde hem “Muzaffer”dir hem de “Arslan”dır. Yani ismiyle müsemmadır.

Elbette, o müşfik Üstad, böyle bir talebesinden razıydı. Rıza-i İlahî için yaptığı fedakârca hizmetlerini her seferinde tebessümle tebrik ediyor, dualarla teşvik ediyordu.

Muzaffer Arslan’ın burada bizimle paylaştığı hatıraları bir cihette kendi hayatı, bir cihette de Nur hizmetlerinin Anadolu’daki büyüme, yayılma serüvenidir. Anlattıkları sadece bir kesittir, birkaç örnektir. Şayet bir gün Nurculuğun Anadolu’da yayılma serüveni yazılacaksa, bence temel kaynaklardan birisi Muzaffer Arslan olmalıdır. Hatıralar okununca görülecek ki şaşırtıcı bir hafızası var. İfade kabiliyeti çok mükemmel... Ağır ağır, fevkalade fasih konuşur Muzaffer Ağabey.

¹ Lem’alar, Söz Bas. Yay., s 92.

Ortada Muzaffer Arslan, solunda Ömer Özcan, sağında Yılmaz Sevinç ve Hüseyin Çağdır. (27.06.1993, Çamlık/İzmir)

“KAYDA DEĞER BİR ŞEY YOK!”

1968 senesinde İzmir Patlıcanı yokuşunun sonunda bulunan, Mustafa Birlik Ağabey’in evinde yapılan mutat Salı derslerinden birine gitmişim. Muzaffer Ağabey’i ilk defa orada görmüş, dinlemiş ve çok etkilenmişim. O gün İhlâs risalesini açıklayarak okuduktan sonra, şöyle bir soru sormuştum: “Neden Kur’an’daki surenin birinin adı İhlâs?” Beklemeden kendisi cevap verdi: “Çünkü bu surede Allah (c.c.), sadece kendi sıfatlarını anlatıyor.”

Muzaffer Ağabey’le görüşmemiz kırk senedir devam ediyor. Zannedilmesin ki bu hatıraları kolayca aldım kendisinden. Defalarca teşebbüsümünden sonra, ancak 21 Nisan 2006’da İzmir Şirinyer’deki mütevazı evindeki ziyaretimizde nasip oldu. Bir müddet sonra da evimdeki bir derse katıldıklarında, ders sonrasında diğer hatıralarını benimle paylaşmıştı. Fakat hep perde arkasında kalmayı tercih ettiğinden ve mütevazı kişiliğinden dolayı, her defasında “Kayda değer bir şey yok!” deyip beni hep atlatmıştı.

Bu kutsî hizmetin 1950 senesinden sonraki seyrini kısmen hülâsa eden veya perdeyi aralayan bu hatıraların merakla okunacağını tahmin ediyorum. Anlattıklarından çıkarılacak çok dersler var.

Velhasıl, Muzaffer Ağabey, Anadolu’nun sinesine Nur tohumlarını serpen çok kıymetli ağabeylerimizden biridir. Allah kendisine sağlıklı, uzun ömürler versin, âmin.²

Şimdi, Muzaffer Ağabey’in bizlerle paylaştığı hatıralarını kendi dilinden aktarıyoruz.

RİSALE-İ NUR’U 1950’DE İZMİR’DE TANIDIM

Risale-i Nur’u 1950’de İzmir’de tanıdım. İzmir’e gelişi sebebi şuydu: Sene 1950. Küçük biraderimin kaçıp buraya geldiğini haber aldım. O, buralarda bozulmasın diye İzmir’e geldim, biraderi buldum. Maksadım onu alıp memlekete geri götürmekti.

Biraderim Halkapınar Meyan Fabrikası’nda çalışmaya başlamıştı. Onunla 15 gün beraber kaldıktan sonra o, asker oldu. Tam o sırada Devlet Demir Yollarında çalışan dayım İzmir’e tayin olmuştu. Çok ısrar etti:

“Memlekete gidip de ne yapacaksın? Gel, Alsancak’taki yol atölyesine gir, beraber çalışalım” dedi. Sonunda beni ikna etti. Basmane’de, Anafartalar caddesinde bir ev tuttuk. İşte bu şekilde İzmir’de kalmış olduk.

Bir hafta sonuydu. Basmane’deki Çorakkapı Camii’nde ikindi namazını kıldım. Oradaki koca çınar ağaçlarının altında –karakola varmadan– bir kahve vardı. Orada bir çay içeyim dedim ve içeri girdim. Selam verdim, oturdum.

“Merhaba genç, kimsin, necisin?” dedi birisi. Kimliğimizi, işimizi anlattık. “Bir tarikata mensup musun?” dediler. “Yok! Tarikat-ı Muhammediye’denim” dedim. “Nurcu filan mısın yoksa?” dedi. “Yok!

² Bu hatıraların son kısmını; 18 Nisan 2007 tarihinde, Muzaffer Arslan Ağabey’in, evimde iştirak ettiği bir ders arasında almıştım. O gün kayıt işleri tamamlandı. İşte bu tarihten 3,5 ay, yani tam 105 gün sonra, bu yıldız adam ebedi âleme gitti, gitti... Yıldızlara veya Hafız Ali, Hafız Mehmet Gül gibi yıldızların yanına uçtu, gitti...

Senelerce hatıralarını kimseyle paylaşmamıştı. Bu kadar geniş ve teferruatlı bir şekilde hiç kimseye verdiğini duymadım. 105 gün kala izin vermişti. Bu çok manidar değil miydi? “Artık burada işim bitti; yakında gidiyorum. Artık neşredebilirsiniz” mi demek istemişti acaba? Allah bilir... (Ömer Özcan)

Nurcu filan da değilim” dedim, soğukkanlılıkla. Fakat ilk defa duyduğum bir tabirdi. “Tarikatı biliyoruz da; nedir bu Nurculuk?” dedim.

“Şarktan sürgün olarak gelen, Emirdağ’ında bir İslam âlimi var. Meşrutiyetten beri İslam’ı savunmakla geçmiş ömrü. Mahkemelere verilmiş, sürgünlere gönderilmiş. İşte onun kitaplarını okuyanlara Nurcu diyorlar” dedi.

“Yok, alakam yok” dedim. “Sen iyi bir gence benziyorsun. İzmir gibi bir yerde namazını kılabiliyorsun, hocalarla oturuyorsun... Tavsiye ederim, bu kitapları oku, çok istifade edersin” dedi.

Bu zat, Cumaovası’ndan (şimdiki Menderes İlçesi) İmam-Hatip Ferdi Hoca idi. Allah rahmet etsin.

“Bu kitapları nereden bulurum?” dedim. “Burada Abdurrahman Cerrahoğlu var, Basmane’de, Anafartalar caddesinde, köşede kendisinin bir kitap dükkânı vardır. Benim selamımı söyle. O, el altından bu kitapları satıyor, al oku” dedi. “Olur hocam” dedim. Ferdi Hoca devam etti:

“Ben Emirdağ’ında Üstad’ı ziyaret ettim. Çok büyük bir âlim, çok lügat biliyor, çok ağıdalı konuşuyor. Birçok müşküllerim vardı; ziyaret esnasında bunların hepsini cevaplandırdı” diyerek Üstad’ı çok övdü. Sonra dedi ki:

“Benim Üstad’ı ziyaret sebepim şuydu: Bir rüya gördüm. Asrın bütün imamı toplandı, onların üzerinde birisi vardı. ‘Bu kimdir?’ diye sordum. ‘Bediüzzaman Said Nursî’ dediler. Ondan sonra ziyarete gittim ben.” İşte benim Ferdi Hoca vasıtasıyla Risale-i Nur’la ilk haberdar oluşum böyle olmuştu.

İZMİR’DE İLK HİZMETLER

Oradan kalktım ve doğruca Abdurrahman Cerrahoğlu Ağabey’e gittim. Tanıştık. O zaman daha Latin harflerle Risale baskısı yoktu.

Fakat ben Osmanlıca bilirdim, okur ve yazardım. Bana teksir bir kitap verdi, mürekkebi dağılmış bir kitap.

Abdurrahman Cerrahoğlu – Said Özdemir

“Ciltli kitap yok mu Abdurrahman Ağabey?” dedim. “Kalmadı yakında gelecek” dedi. Bir iki hafta sonra bütün külliyatı; ama ne varsa, müdafaalar dâhil hepsini aldım. Müdafaalar da ciltliydi. Tek taraflı sayfa baskısı vardı o zaman. Hepsi Osmanlıca... Hutbe-i Şâmiye, Münazarat da var içinde. Eve geldim; nedense Mektûbat’tan başladım okumaya. O zaman Mektubat iki ciltti. Üstad hocalara Zülfikar’ı tavsiye edermiş; ama daha biz oraları bilmiyoruz... Mektubat’ı gözden geçirirken, 15. Mektup dikkatimi çekti. “Sahabeler hakkında görüşü nedir acaba, Ehl-i Sünnet’e uygun mu değil mi?” diye baktım. Üstad orada Ehl-i Sünnet’i savunuyordu.

Bu arada ben, bir taraftan, Manisa’nın eski müftüsü Edipzade Ahmet Efendi’den sarf nahiv, yani Arapça çalışıyordum. Hafta sonları Kestanepazarı Camii’ne gidiyor, Arapça okutan hocaları dinliyordum. Her hafta sonu mutlaka Kestane Pazarı’na gidiyordum. Şaban Düz Hoca’yla da o zaman tanışmıştık. Yakınlarda daha yeni vefat etti, Allah rahmet etsin. Hem Salih Efendi’den hem Ali Efendi’den ders alıyor, hem de aşağıdakilere ders okutuyordu.

O sırada Eskişehir’den Ali Demirel tayin oldu İzmir’e. Derken arkasından Mehmet Akif Usanmaz tayin oldu. İkisi de astsubay... Mustafa Birlik o zaman askerde idi. Bu astsubaylar o zaman Eskişehir’de

Üstad'ı ziyaret etmişler. Esnafımız yok, biz de yeniyiz. Ali Demirel'in evinde toplanmaya başladık. Bu arada Hüseyin Çağdır'la, Saim Atlıhan'la tanışmıştık.

Muzaffer Arslan 34 yaşında

MANİSA'YA TAŞINDIM

Biz böyle İzmir'de toparlanırken, o sıralarda bize Urfa'dan bir telefon geldi: “Bir ağabey askere geliyor, karşılayın.” 1953 sonlarıydı. Gelen Abdullah Yeğin Ağabey'di, Manisa'ya askere geliyormuş. Neyse Basmane'de karşıladık kendisini. Fakat düşünün misafir edebilecek bir yerimiz bile yok. Şaban Düz Hoca'ya dedim: “Caminin (Fettah Camii) anahtarını ver.” Artık camide misafir ettik Abdullah Ağabey'i. Sabahleyin Manisa'ya gitti. Aradan bir ay geçmişti, Astsubay Mehmet Akif dedi ki: “Muzaffer Kardeş, Abdullah Ağabey'i bir ziyaret edelim.” Ve gittik Manisa'ya.

Abdullah Ağabey dedi ki:

“Muzaffer Kardeş! Manisa dindar bir yer; merkez, çevre hep öyle. Fakat bu Menemen Hâdisesi'nden dolayı halk sindirilmiş. Ben ise erken mesaiye gidiyorum, geç geliyorum, halkla münasebet kuramıyorum. Sen Manisa'ya gelsen çok iyi olur” dedi. Mehmet Akif de Manisalı ya:

“Ooo, Çok iyi olur Abdullah Ağabey! Çok iyi olur!” dedi.

“Ben gelsem nerede kalacağım” dedim. “Yahu! Sen gel” dedi. Onun da öğretmen olan, yedek subay bir arkadaşı vardı. Onunla bir ev tutmuş, orada kalıyordu. Abdullah Ağabey “Dil Tarih'i” bitirmemişti ama 1960 öncesi, liselilere de yedek subaylık veriyorlardı.

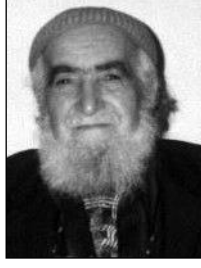
Böylece 1954 başlarında Manisa'ya taşındım. Abdullah Ağabeylerde bir iki gün misafir kaldım. Biz de o zamanlar her doğru bildiğimizi her yerde anlatıyoruz ya... Hocalarla münakaşalarımız da oluyordu. Dedim:

“Abdullah Ağabey! Benim size zararım olmasın, ben başka bir yerde kalayım.”

İki tane ziraat memuru vardı, Bekir Amca ve Ahmet Binici. Onlar yeni yeni alışıyorlardı. Göktaşlı'da ev tutmuşlardı. Onlar dediler ki:

“Bizim mahalle camisinin çok güzel odası var. Biz imamla konuşalım. Sen gel, hem müezzinlik yaparsın hem orada kalırsın hem de orada sohbet yaparız” dediler. Gittiler hocayla konuştular. Böylece kabul ettik ve taşındık caminin odasına. Nedense o zaman öğle ve ikinci kılınmıyordu o camide. Yani ben rahattım. Akhisar'a, Turgutlu'ya, İzmir'e gidiyor, akşama dönüyordum. Bazen de yazın Kur'an öğrettiğim gençlere bırakıyordum müezzinliği.

Caminin imamı Hamdi Hoca, varlıklı bir insandı, Allah rahmet etsin. O, o zaman 80 lira maaş alıyordu; 20 lirasını caminin masrafına ayırıyor, 60 lirasını da bana veriyordu. Ben onu yol parası yapıyordum. O zaman İzmir otobüsle 1 lira idi.

Mehmed Akif Usanmaz

MANİSA'DA KISA SÜREN VAİZLİK

Artık biz Manisa'da kalmıştık. Beni Erzurumlu değil de, ismimiz bu hizmette orada çıktığı için Manisalı bilirlerdi.

Bir ara, bizim sarf nahiv okuduğumuz, Manisalı eski müftü Edipzade Ahmet Efendi aylığını almak için Manisa'ya gelmişti. Bana haber salmıştı. Gittim. “Gel seninle müftülüğe gidelim” dedi. Gittik, müftüye bizi anlattı, “Her camide konuşabilir” dedi. Müftü de bizi imtihan etmeden hemen vazife verdi.

Ben, Cuma vaazlarında kitapları çıkartmadan, ayet-hadis okuyarak, hocaların tarzında, risalelerden nakiller yaparak konuşuyordum camide. Ramazan yaklaşmıştı; bir ikindiden sonra vaiz diye bizim ismimizi yazmışlar. Cuma günü cemaate dedim: “Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin çok kıymetli kitapları var, onlardan okuyacağım.” Bir müddet öyle devam ettik. Sonra bir gün, bir arkadaş beni bir Cuma günü başka bir camiye davet etti. Orada Ahirzaman hâdisatı ile ilgili bazı şeyler söyleyince, beni mahkemeye verdiler...

KİTAPLARIN TEMİN EDİLMESİ

O zaman kitaplar bize İstanbul'dan geliyordu. Daha Latin harfine geçilmemişti, Osmanlıca, ciltli teksirler vardı. Isparta'dan da gelirdi. Mersin'de Mustafa Ezener Ağabey Gençlik Rehberi'ni bastırması, Antalya'da İleri matbaasında Hutbe-i Şâmiye basılmış, İstanbul'da Zübeyir Ağabey'in Konferansı teksir edilmiş, Samsun'da Büyük Cihad matbaasında da “Küçük Sözler” basılmıştı. İşte oralardan geliyordu kitaplar. Ağrı'da Mesuliyet Gazetesi vardı, o da tefrika ediyordu Nurları. İlk basılan teksir kitaplar, biraz mürekkebi filan taşmış, 3. hamur'a basılmış kitaplardı. Ama sonradan fevkalade düzene girdi bunlar.

Kitapları farklı yerlerde saklardım. Manisa'da iken, en evvel Mesut'un babası Hacı Ekber Ağabey'e veriyordum. Sonra, yurtdışında çalışmış Hamdi Kumbaracı vardı. O, Vakıflardan Muradiye Camii'ne yakın bir yer tutmuş, yorgancılık yapıyordu. Gelen kitapları kasalarla onların deposuna koyuyorduk. Orası garaja yakındı. Bu bana kolaylık sağlıyordu. İzmir'de de Gönen Palas'ta; Mehmet Metin otelinin alt katında bana bir oda vermişti, kitapları orada depoluyordum. Orası da o zamanki Basmane garajına yakındı zaten. İşte oralardan Tire, Bayındır vs. her tarafa gidiyordum. Allah kolaylık veriyordu.

Yanımda o kitaplardan hiç kalmadı. Manisalılar benim elimde eski hiçbir şey bırakmadılar. Mesela Üstad'ın bana verdiği altı tane 25 kuruş vardı. Manisa'ya gittiğim zaman “Sen nasıl olsa Üstad'dan yine alırsın” dediler ve benden aldılar. Kitaplar da öyle... Hep hatırını kıramadığım ahbablara verdim gitti.

BEŞİNCİ ŞUA

Üstad Hazretleri'nin şahsı üzerinde çok durmuşumdur Anadolu'da. Kitapları nazara verdiğimiz kadar; bilhassa Üstad'ın makamı üzerinde ve Ahir zamandaki eşhas-ı mühimme üzerinde duruyordum. Bu sebeple 5. Şua'yı çok okuyordum. Aslında 5. Şua en evvel okunacak mesele değildir; ama ben 1950–60 arasında o zaman her gittiğim yerde onu okuyordum. Zaten baş tarafında da: “Akide-i avam-ı mü'mininin imanlarını vikaye ve şübehattan muhafaza etsin diye...” yazılmış. Bu istikbal meseleleri hakkında avam-ı mü'mininin ve bazı hocalarımız da dâhil, yanlış malumat sahibiydiler. Çünkü bu istikbale ait hadisleri okuyanlar muhkem gibi kabul edip yanlışlığa düşüyorlardı. Hâlbuki müteşabih hadisler tevîl ister. Bunları da ancak ilimde vukufu bulunanlar tevîl edebilirler. Yoksa Riyazü's-Sâlihîn gibi kitaplara bakıyorum, olduğu gibi nakletmişler. Hâlbuki bunlar müteşabih hadislerdir.

Hadislerde geçen, “Alnında yazılı bir kişi” veya “Eli delik bir kişi”yi aramak değil de; “Ondan murat nedir?” diye sormak ve tevillerine bakmak gerekiyor. İşte Üstad onları anlatıyor. Peygamberimizin huzurunda işitilen bir gürültü duyulduğunda, Resulullah ne diyor: “Yetmiş senedir yuvarlanan bir taş, cehennem dibine yuvarlandı.” Biraz sonra: “Yetmiş yaşındaki filan münafık öldü, cehenneme gitti”

diye haber geliyor. İşte bunun gibi müteşabih, yani benzetmeli hadislerdir bunlar. Ben çocukluğumdan beri bu Mehdi-Deccal meselelerini, Muhammediye, Ahmediye kitaplarından okumuştum, bunları bekliyordum. Âl-i Beyt'ten birisini bekliyordum ben. Ama onları okuduğumda daha üçüncü sınıftaydım.

Öğretmenimiz bayandı. Bir gün bana bir şiir verdi, “Bunu okuyup ezberleyeceksin” dedi. Çocuklar içinde biraz görüntülüydüm ben. O şiiri okudum; fakat ezberleyemedim. Çünkü benim itikadına, inancına aykırı şeyler vardı içinde. Bu sebeple okula gitmedim ve o şiiri de okumadım. Daha üçüncü sınıftaydım, o yaşta bizim inancımız buydu. Bu halimle ve yaşımla ben hep bu meseleleri bilirdim. Ahir zamanda kim nedir anlardım, anlatırdım. Oysa ailemden böyle bir terbiye de almamıştım. Çünkü daha altı yaşında babam, on altı yaşında da anam vefat etti. 1948–1950 arası Davutpaşa’da askerliğimi yaptım. O zaman bölüğün yarısına Kur’an ve ilmihal öğrettim. O zamanda bile ilgilenirdim bu meselelerle.

İşte ben, çok öncelerden beri bu meselelere önem verir ve çok okurdum. Hatta bir defa Zübeyir Ağabey anlatmıştı: Birileri Üstad’a gelerek, “En son okunacak mahrem eserleri en evvel okuyor...” tarzında Üstad’a anlatmışlar. Fakat Üstad da gülmüş, bir şey dememiş...

ÜSTAD’I İLK ZİYARETİM

Ağabeyler, “Üstad ziyaretçi kabul etmiyor, kitapları okuyun” dedikleri için benim ziyaretim biraz gecikti. Üstad 53’den sonra Isparta’ya geldi. Daha evvel malum Emirdağ’ında ve kısmen Eskişehir’de kaldı. Bir de 52’de İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi vardı.

İzmir’de Mustafa Birlik’in kayınbiraderi Mehmet Uslu ve onun kardeşi Kadir vardı. “Üstad’ı bir ziyaret edelim” dediler. O zaman ben DDY’de çalışıyordum. Ramazan Bayramı yakındı. “Giderken Üstad’a bir kutu şeker, iki kilo da bal alalım, gelen ziyaretçilere bayramda ikram ederler” dedim. “Ama Üstad kabul etmiyor” dediler. “Siz alın da biz kabul ettiririz” dedim kendimden gayet emin olarak. (Muzaffer Ağabey bunun mümkün olmadığını sonradan gördüğü için gülerек anlattı bu kısmı.)

Isparta’ya vardık, gece Nuri Benli Ağabey’in otelinde kaldık. Sabahleyin Rüşdü Çakın Ağabey’in Kitapçı dükkânına gittik. Dedi ki: “Kardeşim Üstad burada ama bakalım ziyaretçi kabul edecek mi?” Ben, “Yahu sen yerini bir tarif et yeter” dedim. Yerini tarif etti, şimdi müze olan ev. Kapıyı çaldık, Tahiri Mutlu Ağabey bizi içeri aldı. “Kardeşim Üstad rahatsız. Ziyaretçi kabul eder mi bilmiyorum, ama buyurun çıkalım” dedi. Fakat elimizdeki eşyaları bıraktırdılar, onları içeri almadılar. Tahiri Ağabey: “Kardeşim Üstad hediye almaz, şimdi bunları görürse bizi azarlar” deyince, mecburen hediyeleri öylece bıraktık. O zaman Üstad’ın evinin kapısının arkasında ziyaretçilere dair bir mektup vardı. Gelen gidenlere okuturlardı. “Benim eserlerimin her biri bir Said’dir. Bunları okumanız benimle görüşmek gibidir...” diye. Orada Tahiri Ağabey’den başka, Zübeyir Ağabey ve Ceylan Kardeş vardı. Bayram Yüksel kardeş o zaman Kore’de idi. Mahmut Çalışkan var mıydı hatırlamıyorum.

Meğer Üstad ziyaretçileri yatak kıyafetiyle karşılamıyor, evvela giyim kuşamını düzeltip ondan sonra kabul ediyormuş. Neyse, Zübeyir Ağabey haber verdi. Üstad’ın yanına girerken, ağabeyler bize üç talimat vermişlerdi:

1. Yanında fazla kalmayın
2. Soru sormayın
3. Yüze bakmayın.

Girdik içeriye. Üstad’ın elini öptüm, sağ tarafına diz çöktüm, oturdum. Üstad Hazretleri’ni ilk defa görüyordum. Hemen dikkatimi çekti: Üstad’ın belinde hiç bir eğilme yoktu. O yaşında dimdik ve dinçti. Ahir hayatına kadar da hep öyle kaldı Üstad. Şu Fatih Camii’nde dua ederken çekilen bir fotoğrafı var ya, aynen o tarzdaydı.

Zübeyir Ağabey bizi takdim etti. Üstad Erzurumlulara hemşerim diyordu. “Maşaallah, maşaallah...” diye iltifatlar ettiler. Üstad’ın konuşmalarını Zübeyir Ağabey bize tekrar ediyordu. İzmir’den hususan Abdurrahman Cerrahoğlu’nun selamlarını söyledim. Ege hizmetleri hakkında bilgi verdim. Üstad konuşmalarında zorlanarak da olsa mücadelelerini bize anlatmaya çalışıyordu. Risale-i Nur’u okumanın öneminden ve bugünkü gençliğin kurtuluşunun ancak Risale-i Nur’u okunmasıyla mümkün olduğundan bahsediyor ve daima akla kapı açıyordu.

Üstad konuşmayı kestiği zaman kalkın demekti. Dedim: “Üstad’ım, sizin yanınızda uzun zaman kalmak isteriz, fakat sizi rahatsız etmek istemiyoruz. Hem meşguliyetiniz de olabilir, bize müsaade buyurun” dedim. Ayrılırken, “Üstad’ım! Bayramda ağabeyler ve ziyarete gelecekler için misafir şekerini

getirmiştik, sizin için de iki kilo bal almıştık.” Dedi: “Kardeşim ben hediye kabul etmiyorum. Beni, kaidemi bozmaya zorlamayın.” “Anlıyorum da bir sefer kabul etseniz Üstad’ım!” dedim. Üstad tekrar etti. Biz ısrar edince: “Peki madem bizim için getirmişsiniz, ben onların bedelini ödeyeyim” dedi. Ben, bedel deyince: “Üstad’ım önemi yok onun” dedim. “Söyle öyleyse kaçta aldınız?” dedi. “150 kuruşa aldık” dedim. Üzerinde buğday başağı resmi olan 25 kuruşluklar vardı o zamanlar. Üstad krem kutusundan altı tane çıkardı verdi bana. “Burada kalan talebeler için bunu kabul ediyorum. Sizi de talebeliğe kabul ediyorum; sizi otuz kırk senelik eski talebeler gibi kabul ediyorum” dedi. Üstad iltifat ediyordu tabii.

Tekrar elini öptük. O da bizim başımızı okşadı. “Buralara kadar masraf edip benim için gelmişsiniz, beni minnet altında bırakıyorsunuz. Sizin yol masraflarınızı karşılamam lazım” diye de Üstad bizi ikaz etti. İzmir’den Abdurrahman Cerrahoğlu’na, Ahmed Feyzi’ye “Bana vekâleten selam söyleyin” dedi.

Sonra “Denizliye de uğrayacak mısınız? Orada Yakalı Hafız Mustafa var, ona da selam söyleyin” deyince; “Uğrayacağım Üstad’ım” dedim. Hâlbuki biz direkt trenle dönecektik, şimdi bu bizim için bir emir olmuştu. Denizli’ye daha önce hiç gitmemiştim.

Üstad ziyaretçileri orada tutmak istemiyordu. “Kardeşim şimdi araba var, binin gidin” dedi. Emniyet eziyet veriyordu o zaman. Ama ben uzun yıllar Üstad’a gidip geldiğim halde, hiç öyle bir sıkıntım olmamıştı. “Peki Üstad’ım” dedik ve çıktık. Trene bindik, ben Denizli’de indim, diğerleri İzmir’e devam ettiler. İşte ilk ziyaretimiz bu tarzda olmuştu. Daha sonraları birkaç defa Emirdağ’ında, fakat daha ziyade Isparta’da iken çok ziyaretlerim olmuştu.

Geçenlerde birisi “Ne zamandan beri hizmettesin?” diye sormuştu. “Seksen senedir” dedim. “Yahu Ağabey yaşı kaç ki?” dedi. “Yaşım o kadar yok, belirli bir fiili hizmetimiz var; ama otuz kırk sene de müktesep hakkımız var” dedim. Çünkü Üstad “Sizi otuz kırk senelik eski talebeler gibi kabul ediyorum” demişti!

DENİZLİ’DE YAKALI HAFIZ MUSTAFA

Üstad, “Denizli’de Yakalı Mustafa’ya selam söyle” deyince, bunu emir telakki edip Denizliye geldim. Ben Yakalı Mustafa Ağabey’i hiç tanımıyordum. Fıncılık yapıyormuş, sora sora buldum.

Bakınız Üstad onu hiç unutmamıştı. Üstad dokuz ay Denizli hapsinde yattığı zaman, evinden hep yemek götürürmüş, çamaşırlarını yıkatırmış. Üstad’ın tahliyesi için hâkimlerle özel görüşmüş, çok gayretler sarf etmiş o zaman. Bu hizmetleri için Üstad onu unutmamıştı.

Misafiri oldum, çok sevindi. Orada bir hatıra anlattı bana:

“Ben Hicaz’a giderken, Üstad’ı ziyaret ettim. Bana bir takım Osmanlıca külliyat verip ‘Hacı Mustafa, bunları Mekke-i Mükerrreme’ye bırak, okunsun’ dedi. Sınırdan geçerken valizleri açtılar, kitapları gördüler, ellemediler. Fakat bulunduğum yerin emniyetine haber vermişler. Dönüşte emniyete çağrıldım. Emniyet müdürü: ‘Hacı! Allah kabul etsin. İyi güzel de giderken bu Said-i Kürdi’nin eserlerini niye götürüyorsun. Bunların zararlı olduğunu bilmiyor musun?’ dedi. Ben de dedim ki:

‘Eğer bunlar size göre zararlı eserler ise, memleketin dışına götürerek memleketi bunlardan kurtardım. Yok, faydalı bir İslamî eserlerse, bir İslam memleketine götürdüm, okunsun. Artık bunları bırakın. Bu tür şeylerle bizi rahatsız etmeyin. Memlekette demokrasi var’ deyince serbest bıraktılar beni.” Yakalı Ağabey çok demokrat, kahraman, korkusuz bir insandı. Üstad, Emirdağ Lahikasında bir mektubunda merhum Mustafa Efendi’nin bu hizmetini şöyle anlatmaktadır:

“Aziz, sıddık kardeşlerim,

“Hadsiz şükür olsun ki, Risale-i Nur’un, Haremeyn-i Şerifeyn’ce makbuliyetine bir alâmet şudur ki:”

“Denizli kahramanı Hafız Mustafa, İstanbul’dan aldığı Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ ve Siracü’n-Nur’u—ki Hindistan ulemasına gönderilecekti—onları alıp, yolda bazı hacılara okutup beraber Medine-i Münevver’e de Keşmirli gayet meşhur bir âlim ve Türkçe de güzel bilen zata teslim etmiş. O zatın da çok takdir edip kat’î teminatla Hindistan ulemasının merkezine göndereceğini ve Medine-i Münevver’e mahsus olan mecmualar da yetiştiğini ve sair yerlere de gönderilen mecmualar selâmetle yetiştiğini Denizlili Hafız Mustafa’ya beraber arkadaş olup ve yolda Nurları okuyarak giden hem genç, hem Nurcu iki Afyonlu hacı ve başka hacılar, bu müjdeli haberi bana getirdiler ve hariçte Risale-i Nur’un ehemmiyetli revacını ve makbuliyetini müjdelediler.”

ÜSTAD'DAN KOPUK ÇALIŞMIYORDUM

Ben o zaman yazları Ege'de kalıyordum. Ağustos aylarında Erzurum'a gidiyordum. Giderken Üstad'ı ziyaret edip bilgi veriyordum. Gittiğim veya gideceğim yerler hakkında bilgi veriyordum. Dönüşte de uğradığım yerler hakkında tekrar Üstad'a bilgi veriyordum. Onun için Üstad'dan kopuk çalışmıyordum. Yani resmî bir mukavelemiz yoktu ama her şeyden Üstad'ın malumatı oluyordu. Yalnız daha ziyade Zübeyir Ağabey bizi Üstad'a anlatıyordu. Netice itibarı ile Üstad bizim faaliyetlerimizi biliyor, Zübeyir Ağabey de Üstad'a devamlı anlatıyordu.

Şark'a gittiğim zaman altı ayda bir Üstad'ı görebiliyordum. Bir giderken, bir de dönerken. Ama Ege'den bazı arkadaşlarla "Haydi" deyip ayda bir gittiğim de olmuştur. Fakat Üstad sık sık ziyareti iyi karşılamazdı.

Hizmet olmalıydı.

Mesela bir gün yeni harflerle Mektubat basılmış ve daha bize gelmemişti. Biz de "Üstad'ım Mektubat basılmış, biz daha onu almadık da onu almak için geldik" derdik, bunun gibi hizmet vesileleri olmalıydı.

ÜSTAD'IN TEKLİFİ İLE VERİLEN TAYİNAT

Ben Ege'de iken tayin bedeli filan almıyordum. Kitaplar satıldı mı, hemen parasını yeni baskısı yapılsın diye İstanbul'a gönderiyordum. Onun için Üstad'ın naşirlere bıraktığı yüzde on iki buçuğu alıyorduk sadece. Zaten o da masraflar filan oluyordu...

Öyle ticaret gayesi filan yoktu. Bir kitap, mesela kaç mal oluyorsa masraflar çıkarılır maliyet belirlenir, yüzde on iki buçuk üzerine konulurdu; o da diğer masrafları karşılasın diye. Onun için kitaplar hep maliyetine satılıyordu.

İkinci sefer Üstad'a gidişimde Üstad bana sordu:

"Tayin bedeli alıyor musun?"

"Almıyorum Üstad'ım" dedim.

Üstad "Olmaz kardeşim, bu kadar masrafı nasıl karşılıyorsun?" dedi.

"Kardeşim, eğer benim imkânım olsa sana birkaç tane tayin bedeli öderdim; fakat imkânımız bu kadar" dedi. Üstad'ın yanında kalanlara aylık veriliyordu. Ayda dokuz lira, bir ekmek parası. Bana da aynı, yıllık 108 lira veriyorlardı, çünkü ben Şark'ta beş altı ay kalıyor, çok yerleri dolaşıyordum. İki buçuk ay Erzurum'da kalıyordum. Bir ay Erzincan'da, Sivas'ta, Kayseri'de, Van'da...

Abdülvahid Mutkan, Muzaffer Arslan

On iki ay içinde en sonunda Çukurova'da kalıyordum. Kışı orada geçiriyordum. Edirne'den Hakkâri'ye kadar her yere gittim.

O zaman şimdiki gibi dershaneler yoktu henüz. Otelde, dava arkadaşlarımızda kalıyorduk. Mesela hemşerim Ayhanlar, o zaman Adana'da oturuyorlardı, onlarda kalıyordum. O sebeple Adana'da problemim yoktu. Hizmete sahip çıkan arkadaşların evlerinde misafir oluyordum. Netice itibarıyla hani Üstad "fitrî nurcu" diyor ya. Bizim yapımız ona müsaitti...

İSTİĞNA DÜSTURUNDAN NE ANLAŞILMALI

Ben Erzurum doğumluyum, nüfusumu İzmir'e aldırđım. Daima izzetimle yaşadım. Şak'tan Garp'a hiç kimse bir şey diyemez... Bu meslek-i kudsiyeye, cemaatime zarar verici, itibarına leke verici bir davranışta bulunmadım bu zamana kadar. Buna da kararlıyız.

İstiğna şahıslarımız içindir. Ehl-i himmetin hizmete iştirakine mani olunmaz. Risalelerde bunlar vardır.

ERZURUM'DA TERZİ DÜKKÂNINDA YATIYORDUM

Sene 1956. O zaman yazın Ege'de kalıyor, Eylül-Ekim'i Erzurum'da geçiriyordum. Erzurum'da Mehmet Şerçil vardı, terzilik yapıyordu. Erzurum'un en yaşlılarından birisidir. Ben Risaleleri tanıdıktan sonra ilk defa onun adresini alıp gitmişim. Kırkinci Hoca ile henüz daha tanışmıyordum. Mehmet Şerçil'i aradım. Muratpaşa Camii'nin bitişiğinde vakıflara ait bir dükkânı kiralamış, orada terzilik yapıyordu. İşte ben bu adrese gittim ilk defa. Ama henüz daha cemaat teşekkül etmemişti Erzurum'da. Kırkinci Hoca da o zamanın âlimlerinden ders okumuştı. Askerlik dönüştü kendi muhitindeki bir camide gençlere Arapça okutuyordu.

Mehmet Şerçil'e anlattım: "Ben Erzurum'a bu hizmet için geldim..." "Hoş geldiniz" dedi. Sonra bir arkadaş evinden bir halı getirdi. Akşamları o terzi dükkânına serip, akşam derslerine orada yapmaya başladık. Mehmet Şerçil de evden bana bir yatak getirdi; onun terzi dükkânında yatıyordum. Orasını çok faal bir şekilde kullanıyorduk; gündüzleri terzi dükkânı, akşamları derslane, geceleri de benim yattığım yer oluyordu. Namazlarımı bitişiğindeki camide kılıyordum. Orada ilk kalışım bir buçuk ay buldu. Her gün orada dersler yapıyorduk.

PANTOLONUMUN DİZLERİ YIRTILMIŞTI, İÇTEN YAMA KOYDURDUM

O ilk zamanlarda bizim yaşantımız öyleydi. Bakın! Elbiselik kumaşımı satıyordum, söz verdiğim için Bursa'ya gidiyordum. Pantolonumun dizleri yırtılmıştı, içten yama koydurdum; onunla Erzurum'a gidiyordum. O zamanki telakkim şuydu:

"Yahu sahabeler yamalı elbiseler giymiş." Ama sonradan düşündüm ki: "Bu yamalı elbiselerle bir daireye girsen, adam seni dinlemez. Dikkatini kılık kıyafetine verir, anlatacağınız şeyler de tesir etmez." İşte ilk zaman öyle düşünüyordum.

Bir keresinde camiden pabuçlarımı çaldılar, onlara çift kösele yaptırmışım. Sonra gittim bitpazarından, üç liraya arkası basık bir pabuç aldım, artık onlarla dolaşıyordum. Şimdi basık pabuçla olur mu? Biz onu tevazu diye yapıyorduk, ama etrafa da tesiri iyi olmuyordu tabi. Fakat biz bunları sonra sonra değerlendirebiliyorduk.

Süleyman Emmi (Süleyman Arı): "Muzaffer Hoca sen Türkiye'yi dolaşıyorsun" diyerek, o zamanki parayla bana iki yüz lira getirmişti. Almadım. Hâlbuki adam meşru olarak kazanmış ve hizmeti de bilen birisi, hizmete veriyordu. Mesela "Elbise yaptıralım" dediler, yaptırtmadım, o yamalı elbiselerle geziyordum. Ama bilhassa bugünkü sosyal hayatta pantolonun ütülü olacak, kravatın olacak, birisine bir şey anlatırken, onu giyim kuşamınla meşgul etmeyeceksin. "Yanlışlık tatbik-i nazariyattan ve mukteza-i hali bilmemekten geliyor" diyor Üstad, değil mi? Mukteza-i hal bugün değişmiş. Kumaş elbiseliğini satıyorsun yamalılarla geziyorsun. Ama o zaman şevkliyiz, gayretliyiz hiçbir şikâyetimiz de yok.

BURSA'DA BİR KAPI KAPANDI, ALLAH BAŞKA BİR KAPI AÇTI

1955 senesiydi, daha o zaman henüz yeni harflerle Risaleler basılmamıştı. Onlar 1956'da basılmaya başladı.

Manisa'da hapis yattığım zaman, şimdi Nazilli'den tanıdığımız Ertuğrul Öztürk Bey'in dedesi elli lira harçlık bırakmıştı. Biz de Astsubay Muzaffer Erdem'le beraber "Ramazanda Bursa'ya gidelim" diye kararlaştırdık.

O, oradan evliydi. Haberleştik. Muzaffer Kardeş bana "Resmî elbiseyle mi geleyim, yoksa sivil mi geleyim?" diye sordu. "Resmi elbiseyle gel" dedim. O İzmir'den, ben Manisa'dan Balıkesir'e geçtik.

Muzaffer Erdem: Emekli Astsubay

İki tahta valizim vardı; sapları kopmuştu. Çilingir Ramazan Usta vardı. O, vidalı, kopmayacak şekilde, kırk kilo kadar taşıyacak kulplar yapmıştı.

Neyse, Muzaffer Erdem’le Balıkesir’den çıktık, Bandırma’ya geçtik ve bir iki gün kaldık orada. Edincik, Gönen, Biga, Kemalpaşa... Oralara uğrayarak vardık Bursa’ya.

Afyon’da Üstad’la aynı hapiste kalan Ali Aktar isminde birisinin adresini almıştık. Orada yorgancılık yapıyormuş, Orhan Camii’ne yakın. Biz Orhan Camii’nde öğleni kıldık, fakat adam bize sahip çıkmadı. “Kardeşim, çok sıkı, hiç nurculuktan bahsetmeyin, Hocaefendi’yle (Üstad) ben de mektuplaşamıyorum...” Şöyle-böyle dedi, bizi bıraktı gitti. Caminin önünde Muzaffer Erdem bana dert yanıyordu: “Bu nasıl Nurculuk böyle” diye söyleniyordu. Orada seyyar kitapçı varmış, Darendeli Mustafa. “Yahu arkadaşlar nedir derdiniz?” dedi. “Yok, bir şey yok” dedik. “Yok, yok söyleyin; kimsiniz, necisiniz siz?” dedi. Dedik: “Bu arkadaş Astsubay, ben Manisa’dan seyyar kitapçıyım.” “İyi, biz de seyyar kitapçıyız. Nedir meseleniz?” deyince, anlattık. “Yahu siz ne merak ediyorsunuz, verin o kitapları ben satarım.” Dedim ki: “Bizim kitaplar öyle cami önlerinde sergide satılmaz.” “Eee nasıl olacak?” “Evinin açarsın. Tanıdıklarını, yakınlarını davet edersin. Biz açarız okuruz, kendi elimizle...” “Tamam. Ben Yeşil’de oturuyorum, akşam iftara bana gelin. Teravihi beraber kılarsınız, tanıdıklarımı davet ederim” dedi. “Tamam, uygundur” dedik. Bir kapı kapandı, Allah başka bir kapı açmıştı bize.

O zaman da istiğna düsturuna öyle bir riayet ediyoruz ki! Düşünün, Mustafa Birlik kurban eti göndermiş, biz de onu geri göndermiştik. Müessiriyet bozulmasın diye, hiç kimsenin çayını çorbasını içmiyoruz. Muzaffer Erdem kayınvalidesine gitti. Ben de lokantada yemek yedim, oradan Yeşil semtine gittik. O arkadaş da bizi hesaba çekti: “Yahu ben sizi iftara bekledim, niye gelmediniz?” dedi. Beni on beş gün misafir etti. Ama hep onda kalmadım da, derse gelen arkadaşlardan da her birisi bizi götürdü. Emirsultan, Davutkadı, Yıldırım, orada meşhur bıçakçı Vehbi Usta vardı, Tatar Feridun vardı. Sonra Tapu Müdürü Ali Kulluklar vardı. Onlarda da hem misafir olduk, hem de dersler okuduk. Tabi götürdüğümüz kitapları dağıttık. Ama hayli bir muhit edinmiştik.

Kitaplar bitince Muzaffer Erdem’i İstanbul’a gönderdim, iki valiz daha kitap getirttim. Onları da dağıttık.

Bir gün tapu müdürü Ali Kulluklar, bizi iftara davet etti. Dedi ki: “Muzaffer Kardeş benim kayınbiraderim Emirdağ’ında savcıdır, onunla görüşmeye gitmiştim de bana, Üstad’ı ziyaret ettiğini söyledi. Üstad, “Yakında ben Bursa’ya geleceğim” diye söylemiş. “Bekliyoruz ama daha gelmedi.” Ona dedim ki: “Ben pek tevillerden anlamam; ama Üstad’ın muradı, bu gelen kitaplar olacak herhalde. Üstad her yere gelişigüzel gelmez, gezmez” dedim. Ramazanda 15 günümüz böyle Bursa’da geçti.

AYDIN’DA YİNE ORTADA KALMIŞTIK

Bursa’dan dönüşte tekrar Bandırmaya geldik. Akhisar’a uğradık, orada Saatçi Ömer’e kitap bıraktık. Henüz Şahin Hocalar filan yok Akhisar’da. Oradan Manisa’ya geldik ve cemaatle görüştükten sonra İzmir’e geçtik. İzmir’in çevresini dolaştık. Amacımız bayramı Üstad’ın yanında geçirmek. Aydın’a da yeni geliyoruz. Aydın için Aksekili birisinin adresini almıştık, ona uğradık. Baktık ki adamda Nur talebesi vasfı yok. Bunu Nurcu diye nasıl adres verdiler bize, hayret ettik. Bize: “Beyhude uğraşıyorsunuz! Bedüzzaman da o kadar uğraştı, durdu. Baktı ki olmuyor o da vazgeçti. Bu millet hep münafık” demez mi? Ortada kalmıştık. (Muzaffer Ağabey gülererek anlatıyor.)

Muzaffer Erdem'e, "Komutan, gel bakalım!" dedim. Valizleri bir otele bıraktık. Başka tanıdığımız da yok Aydın'da. "İkinci namazını camide kılalım ve imamla, müezzinle tanışalım; belki alakası olan birileri vardır" diye düşündük ve camiye gittik. Baktık camide mukabele var, sonuna kadar dinledik. Normalde kitapları sergi şeklinde çıkarmıyorduk; ama belki bir taniyan çıkar diye beraberimizde götürmüştük. Fakat kitaplara pek sahip çıkan olmadı. Anlaşıyordu ki Risale-i Nur'un önemini anlatmadıkça, kimse ona sahip çıkmayacaktı. Nitekim hiç kimse bakmadı, ilgilenmedi.

Camiden en son sakallı birisi çıktı. "Arkadaş, siz kimsiniz?" diye sertçe sordu. "Biz Risale-i Nur talebesiyiz. Risale-i Nur'un neşriyatı ile uğraşıyoruz" dedik. "Haa! Benim oğlan da sizlerden; Konya'da yatılı okuyor. Ben yukarı camide imamım. Gelin iftarı bizde yaparız, benim misafirim olursunuz" dedi. Biz "Hele şükür, bir kapı açıldı" dedik. O, Reispâşa Camii imamı imiş. Tabii biz yine lokantada yemeğimizi yedik.

Fakat Salih Hoca da, "Benim yemeğim helal değil mi?" diye bizi hesaba çekti. Cemaatinden otuz kırk kişi davet etti, maşaallah. O kadar cemaat geleceğini tahmin etmiyorduk, çoğu da Osmanlıca biliyormuş. Salih Hoca kitapları kendi eliyle tavsiye etti, dağıttı. Hele Vakıflar Bölge Müdürlüğü'nde çalışan Kilisli Mehmet Ağa vardı (Geçen sene vefat etti. Allah rahmet etsin), en sadık sahip çıkan da o oldu.

Dedi ki:

"Yarın burada kalın. Vakıfların yurdu var, orada talebeler kalıyor. Onlarla bir sohbet edin." Gittik, oranın başında bulunanlara kitaplar verdik, orada sohbetler ettik. Derken bu şekilde üç gün Aydın'da kaldık, ama hep otelde yattık.

GİTTİĞİMİZ YERLERİ ANLATINCA ÜSTAD ÇOK SEVİNDİ

Aydın'dan geçtik Nazilli'ye, Denizli'ye, oralarda da kaldık birkaç gün. Nihayet arefe günü Isparta'ya vardık. Akşam yine Nuri Benli Ağabey'in otelinde yattık. Ulu Camii'nde Bayram namazını kıldıktan sonra Üstad'a gittik. Vardığımızda ders okuyorlardı.

Üstad'ın yanında hizmetinde bulunanlardan Mustafa Ezener Ağabey, Terzi Mehmet Efendi vardı. Biz de oturduk derse iştirak ettik.

Üstad'ın elini öptük, bayramını tebrik ettik. Gittiğimiz yerler hakkında Üstad'a bilgi verdik. Nereden başlayıp nerelere gittiğimizi anlattık. Üstad çok sevindi, çok memnun kaldı, dualar etti ve bizleri tebrik etti.

Sonra tekrar Denizliye geldik. Komutanın (Muzaffer Erdem) memleketi Acipayam olduğu için ağabeyi oradaydı, yanına gittik. Bir iki gün onun misafiri olduk. Muzaffer Erdem çok memnundu: "Ben her sene iznimi kullanıyordum ama bu seneki müstesna oldu" dedi. Üstad'la bayramlaşmamızı kast ediyordu.

KUMAŞIMI SATTIM, İNEGÖL'E YOL PARASI YAPTIM

Anlattığım gibi Bursa'da on beş gün kalmıştık. Ayrılırken, ben yine gelirim diye de söz vermiştim. Gitmek istiyordum; fakat yol param yoktu. O zaman Hacı Mustafa'nın bana verdiği iyi bir kumaş vardı. Onu 50 liraya satarak yol parası yaptım ve Bursa'ya ikinci sefer gittim. Bursa'da bir müddet kaldım. Aynı cemaatle ilgilendim, semtlere sohbetler yapmaya gittim.

Sonra İnegöl'e geçtim. İnegöl'e daha evvel bir sefer gitmiştim. Bursa'nın kazaları içinde en dindar yerdı burası. Şimdi nasıl olduğunu bilemiyorum. İnegöl'de at arabası yapan birisi bize sahip çıktı. Bir hafta onun misafiri olduk. Her günde toplanıyorduk. Öğretmenler, halk, cemaat...

O zaman öyle ki siyasi görüş ayrılıkları falan da yok. Başka cemaatler, cereyanlar da yok. Milletın karşısında tek cereyan var: Nurculuk. Onlar da demokrat. Demokratlara herkes taraftar... İşimiz kolaydı yani.

O zaman işinizi bırakıp gitmeden olmazdı bu iş. Bir yer var akşam kalırsınız, bir yer var ki bir gün kalabilirsiniz. Bursa'da bir gün 5. Şua'yı okursun, ikinci gün, Hücumat-ı Sitte'yi, diğer gün İhlâs'ı, derken Üstad'ın şahsiyeti hakkında bilgiler veriyorsunuz. Diğer meslek meşreplerle Risale-i Nur arasındaki farkları anlatıyorsunuz. O zaman bunları mecburen tek başımıza yapıyorduk. Yanımızda kitap okutturacak başka kimseler de yok. Milletın kafasında o kadar istifhamlar var ki; bazen suallere cevap vermekle zamanımız geçiyordu. Hatta bazen sorularına cevap vermekten kitap okuyamıyorduk.

Üstad'ın görüşleri çok açıktır. Görüşleri cumhurla hiç çatışmaz. Cumhur-u ulema hangi mevzuda karar vermişse Üstad da onlara uyuyor, tasdik ediyor zaten. Onun için dinleyenlerde tesir uyandırıyor.

MANİSA'DA AHMED FEYZİ AĞABEY'İN KONUŞMASINA HERKES HAYRAN KALDI

Manisa'da pasaporta bakan Hasan Bey vardı. Halkç'ydı; ama insaflydı. Üstad'ın mehdiliğini bilir; fakat İnönü'yü tutardı. Yanında getirdiği insanlar oluyordu. "Muzaffer Hoca, sen bunlara kitap okuma, konuş daha iyi, daha tesirli oluyor" derdi. O zaman Erzurum Türkçesiyle okuyoruz herhalde. Ama kitaplar Osmanlıca. Hasan Bey bir gün dedi ki:

"Burada bir Nuri Bey var. Kendisine dehri diyorlar. Vahdet-i vücut meşrebindenmiş. Bütün buradaki ulemayı ilzam etmiş. Şöyledir, böyledir... Bunu getirsem, konuşur musun?" dedi.

"Konuşuruz, Risale-i Nur'un Vahdet-i Vücut'la alakalı yerlerinden okuruz" dedim.

Tam ikindi sonrasıydı. Ahmed Feyzi Ağabeyler gelmesin mi? Kardeşi Mehmet Emin'le beraber Mustafa Birlik'in yanına uğramışlar.

"Muzaffer kardeşin yanına gidelim" demişler ve çıkıp geldiler. O zaman da Mustafa Birlik'ten aldığım bir gazocağım ile sadece çorba yapacak bir kabım vardı. Misafir ağırlayacak durumum yok yani. Fakat bir lokantacı vardı, mübarek bir hacı, orada günde bir öğün yemek yiyebiliyorduk. Ahmed Feyzi Ağabeyleri de o lokantaya götürdüm, akşamdan evvel yemeğimizi orada yedik. Ahmed Feyzi Ağabey'i Manisa halkı hiç bilmiyor, tanıyordu.

Hasan Bey, Nuri bey'i getirdi. Yatsıyı kıldık. Ben Mektubat kitabındaki, Telvihat'taki Vahdetü'l-Vücut'la ilgili yerleri okudum. Sonra Ahmed Feyzi Ağabey'le onları karşı karşıya bıraktım. Ama... Hasan Bey, diğerleri, cemaat hayran kaldılar Ahmed Feyzi Ağabey'in konuşmalarına.

Ahmed Feyzi Ağabey eski muallim mektebi mezunudur. Görev yapmamış ama o zaman ki muallim mektebi mezunları vaiz, müftü kadar yeterli bilgiye sahip oluyorlardı.

Ahmed Feyzi Kul Ağabey Halk Parti zamanının mezunu değildir, eski Osmanlı zamanı mezunudur.

NAZİLLİ'DE AHMED FEYZİ AĞABEY'LE BAYRAM VAAZİ VERDİK

Ertuğrul Öztürk'ün dedesi, Hacı Mustafa, bizi Nazilli'ye davet etti. Bir bayram günüydü. Oramın müftüsü ile de tanışıyoruz, Tavashlı Hüseyin Hoca. Ahmed Feyzi Ağabey'le beraberiz. Müftü Efendi dedi ki:

"Muzaffer Efendi, sen Hacıthem Camiinde konuş, Ahmed Feyzi de Koca Camii'nde konuşsun. Nazilli'de Büyük camiye Koca Camii diyorlardı. Ahmed Feyzi Ağabey o camide, ben de Hacıthem'de Bayram'da konuştuk. Hacı Mustafa: "Arkadaşlar Allah razı olsun, bizi cahillikten kurtardınız. Nurculara hep cahil diyorlardı" diye pek memnun kaldı. Ahmed Feyzi Ağabey'de beylik laflar çoktur, biliyorsunuz çok büyük bir hatipti o.

O zaman Hacı Mustafa Ağabey bana: "Arkadaş! Sen kimseden bir kuruş isteme, Şark'a çıkacağın zaman benim yanıma gelirsin, ben senin yol paralarını karşılarım; ama bunu kimseye de söyleme. Bir sen, bir de Allah bilsin" dedi. İşte 1960'a kadar kimseye arz-ı hâcet etmeden, bu şekilde her sene 5-6 ay Şark'a gidiyordum. Hacı Mustafa'nın bir oğlu vardı, hâkimdi. Ertuğrul'un babasıdır. O, bir çırçır fabrikası kurdu, imkânları arttı. Ondan sonra, Denizlili kardeşler, Atıcılar (Sait Atıcı ve kardeşleri) filan bize destek oldular, hiçbir zaman da yolda kalmadık. Ben ne Manisa'dan, ne İzmir'den bir kuruş destek görmüş değildim.

ERZİNCAN CEMAATİNİN TEŞEKKÜLÜ

Erzincan için de Re'fet Kavukçunun adresini vermişlerdi. Baktım onun evi müsait değil; otele gittim ve bir hafta orada kaldım. Otelin önünde bir kahve vardı, değişik camilerde namazlarımı kıldım, Kur'an kursuna gittim. Buralarda tanışabildiklerime meseleleri anlattım. Fakat birisi evini açıp da "Buyurun, bizim evde sohbet edelim" demedi. En sonunda Niğdeli bir astsubay arkadaş, ziraat memuru Necip isminde bir kardeşi getirmişti. O bizi kahvede görünce: "Muzaffer Ağabey! Bu sohbetler kahvede olmaz. Bizim ev müsait, buyurun gidelim" dedi. Bizim de aradığımız buydu zaten. O gün Mehmet Küçükkağ'a'yı birisi derse getirmiş. Bana: "Kardeş, nerde kalisen?" dedi, Şark şivesiyle. "Otelde kalıyorum" dedim. "Yahu olur mu öyle? Evlerimiz müsait." O, beni ve otelden eşyalarımı aldı, bizi evinde on beş gün misafir etti. İşte ondan sonra Erzincan cemaati teşekkül etmeye başladı.

SİVAS'TA, ÖNCE SAHİP ÇIKAN OLMADI

Erzincan'dan sonra Sivas'a gidecektim. Eflânili, belediyede fen memuru Mustafa'nın adresini bana verdiler. Adresi aldım ve Sivas'a vardım. Onunla buluştum. Bana yemek ısmarladı. Yemek esnasında: "Kardeş! Ben burada çok uğraştım ama olmadı. Bir türlü Risale-i Nur'a sahip çıkan olmadı, onun için ben vazgeçtim. Senin de burada kalmana hiç gerek yok" dedi ve bizi bıraktı gitti. Ayrıldıktan sonra, Develi Otel'i'ne gittim. Valizlerimi koyup oraya yerleştim.

Bir iki adres daha almıştım. Erzurumlu hemşerim Ahmet Hoca, Merkez Vaizi imiş orada... Onu buldum. Bana: “Hemşerim ben sana nasıl yardımcı olurum?” diye sordu. Dedim ki: “Hocam kürsüde halka anlat demiyorum, ama cemaatine bu kitapları tavsiye edebilirsin. Sizden bu şekilde yardım bekliyorum.” Fakat hocam da çekindi. Re’fet Kavukçu’nun amcasının da adresini almıştım. O da pek sahip çıkmadı. Bir hafta biz Sivas’ta sohbet imkânı bulamadık. Camilere gidip imamlarla tanıştık; ama bir sohbet imkânı bulamadık.

Sonra, Ahmet Hoca’dan Arapça okuyan Hulusi isminde bir kardeş geldi ve “Muzaffer Ağabey! Burada postanenin veznesinde çalışan Ömer Bey var. Bunun cumartesi günü demiryolcularla, özel sohbeti var, ben seni oraya götüreyim” dedi. “Gidelim, belki bir şey olur” dedik ve gittik. Ömer Bey sohbet etti, biz de dinledik. Sonra bir tanışma oldu. “Erzurumluyum, Risale-i Nur neşriyatıyla ilgileniyorum” dedim. “Çok iyi. Bizde bunlardan edinelim, yanınızda var mı?” dediler. Ben de taşınması kolay olduğu için yanıma Uhuvet Risalesini almıştım. Birinci bölümü okudum, çok beğendiler. “Biz de edinelim bu kitaptan” dediler. Kalkacağımız zaman birisi yanıma geldi: “Kardeş nerde kalısan” dedi. Molla Emir isminde imamlık yapan bir hocamızdı. Bizi evine götürdü. On beş gün onun evinde sohbet ettik. Şerafeddin Kartal’la da ilk defa orada tanıştık. O zaman veteriner astsubaydı.

Sivas cemaatinin ilk teşekkülü böyle oldu. Yetmiş seksen kişi olmuştu. Sivas’a geldiğimde ilk görüştüğüm Mustafa isimli kardeş de gelmeye başladı sonradan. Daha sonra imama siyasi şubeden bir sivil polis gelmiş ve “Hocam sizin evde sohbet ediliyormuş. Biz o adamı takip ediyoruz, sana acıyoruz” demişler. Hoca da “Bunu mescitte yapalım” dedi. Ben: “Yok hocam, mescitte de yapmayalım” dedim. Sonra Mustafa kardeş bize sahip çıktı, onun evinde devam ettik. O da artık inanmıştı hizmetin olacağına.

TOKAT VE KAYSERİ

Sivas’ta ilk başta bize bir yemek yedirip gönderen Mustafa Ağabey, sonradan hizmetin olacağına inanınca “Muzaffer kardeş bir de Tokat’a gidelim beraber” dedi. Tokat’a gittik. Tanıdığımız İmam Hatip Müdürü Hasan Bey vardı; onun misafiri olduk. Kitaplar götürmüştük, aynı şekilde.

Tokat’tan geldik Kayseri’ye. Daha o zamanlar Ali Mutlu falan yok. Başka bir bakkalın adresini almıştım, “Merkez Bakkaliye” diye. Fakat bize sahip çıkmadılar. Bir hafta otelde kaldım. İşte, bazı hocalarla, talebelerle, kitapçılarla görüştim. Bir miktar küçük kitaplardan bıraktım. Sonradan 1962’de bir daha geldim. Tanıdığım Maraşlı bir kardeş vardı. Onun adresine geldim. O da askere gitmiş, bulamadım. İbrahim Canan’la Elazığlı Fuat vardı, ilahiyatçı. Onların Kayseri İmam Hatip’e hoca olarak tayin olduklarını duymuştum. Maraşlı asker kardeşi buldum ama diğerleri de askere gitmişler görüşemedik.

ZOR ŞARTLAR

“Meyl-ül rahat himmetin gözünü kör eder” diyor Üstad’ımız, ona inanmıştım. Haliyle rahatımı düşünmüyordum. Geceli gündüzlü hizmet için dolaşıyorduk, dersler yapıyorduk. Mesela bir gün İnegöl’de gece saat 12’ye kadar ders yapmıştık. Ev sahibine haber geldi ki: “Öğretmenler var, fakat halk içine gelmeye çekiniyorlar. Soracakları sualler var, hususi konuşmak istiyorlar” dediler. Sabah ezanı okunana kadar onların suallerine cevap vermek icap etti. Onun için öyle rahatımızı filan düşünenecek vaktimiz yoktu.³

DİYARBAKIR’DA KARAKOLDA SORGULAMA

Sene 1958. Erzurum’dan gelip Diyarbakır’a indim. Elazığ’da Hulusi Ağabey’i ziyaret edip, Çukurova’ya gidecektim. Diyarbakır’da polisler bizi valizlerle indirdiler. Belki valizlerimiz ağır olduğu için olacak; silah veya belki başka bir şey arıyorlardı. Valizleri açtırmca istasyondaki polisler kitapları gördüler.

“Demek Nurculuk tarikatına mensupsun! İyi...” dediler. “Kardeşim Nurculuk tarikat değildir...” dedimse de “Emniyette anlatırsın artık” deyip beni siyasi şubeye götürdüler. Akşama kadar orada ifademi aldılar.

“Kimsin, neyin nesisin?”

Dedim:

³ Muzaffer Ağabey’e hangi şehir ve kasabayı –hatta köyleri– sorsak, oralarda mutlaka hizmetle alakalı bazı hatıraları vardı. Şimdi bunlar bizim sorularımızla ortaya çıkıyordu ve bu anlattıkları sadece bazı numunelerdi. Ö. Özcan

“Ben Erzurumluym, Erzurum’dan geliyorum, İzmir’de oturuyorum.” “Ne iş yaparsın?” “Yapıcıyım, inşaat işleriyle uğraşıyorum.” Dediler: “Hoca bizi aldatma, sen inşaatçı değilsin.” Allah Allah! Ben de hayret ettim. Üzerimden çok adresler, kartpostallar çıkmıştı.

“Bunlar ne?” dediler.

Dedim:

Mehmet Kayalar. (Emekli yüzbaşı)

“İzmir’de fuar olduğu için çok kimseler geliyordu, onlarla tanışmıştık, adreslerini almıştım.” Ama sonradan öğrendim ki oralara hep tel çekmişler, aratmışlar. Onlar da, “Muzaffer Hoca seyyar kitapçı olduğu için, tefsir istemiştin, ilmihal istemiştin” diye söylemişler hep, yani bir yolunu bulmuşlar. Netice itibariyle beni karakola teslim ettiler, orada geceleyeceğim, sabahleyin ifademiz devam edecek.

Lakin bizimkiler haber almışlar, Demokrat Parti başkanı bir avukat bulmuşlar, beni çıkardılar dışarı. Çıkarken dediler: “Saat dokuzda siyasi şubede bulunacaksın, nerede kalacaksın?” “Molla Habip’te kalacağım” dedim. İkinci gün tekrar sordular: “Peki sen yapıcı isen bu kitapların sende işi ne?” Dedim: “Şimdi kış mevsimi olduğu için, işler çok yoğun değil, memleketimi ziyaret edeyim, bu kitapları da okuduğum ve faydalı olduğunu da inandığım için; akrabalarımaya dağıtayım istedim.” “Niye dağıtmadın?” “Baktım çokları Osmanlıca’yı anlayamıyorlar, kültür seviyeleri düşük, onun için kitaplar zayı olmasın diye geri götürüyorum.” “Burada bu kadar hocalar şeyhler varken, Mehmet Kayalar’la niye konuştun?” Siyasi Şube Müdürü Mardinli Selahaddin Bey’di. Dedim: “Selahaddin Bey, bu kitapları Türkiye’de okuyan geniş bir kitle var. Her yerde var bunlardan. Bu Risaleleri emniyet, istihbarat biliyor. Yüzbaşı Mehmet Kayalar’ın da ismini duyuyordum. Bu kitapları da okuduğu için merak ettim, ziyaretine gittim.” dedim. Mehmet Kayalar çok tahrik edici olmuş orada, biraz da onun için sorguya çekildik. Kendisi yüzbaşı iken ordudan uzaklaştırılmıştı.

BENİ MİTE SEVK ETTİLER

Beni ikinci gün öğleden sonra MİT’e sevk ettiler. Yani verdiğim ifadelere kanaat getirmediler. MİT’te bir öğle namazı kıldım. Askerler yemek getirdi, yedik.

Sonra bir yüzbaşı ifademi aldı.

“Ne zamandan beri bu cereyandasın, ilk olarak nasıl oldu?” diye sordu.

“İlk olarak İstanbul’da Sebülü’r-Reşad dergisi sahibi Eşref Edip Bey’in Said Nursî ile alakalı küçük bir eserini okumuştum. Onu okuyunca merak ettim, nasıl bir zat diye...”

“Ziyaret ettin mi?”

“Ettim.”

“Ne anlattı?”

“İlk önce İslam’ın önemini anlattı ve bu asırda Risale-i Nur’un ehemmiyetini...”

“Mustafa Kemal hakkında ne dedi?”

“Mustafa Kemal hakkında benim duyduğum şudur: Said Nursî Milis Alay Kumandanı olarak talebeleriyle ve gönüllülerle beraber savaşmış, Ruslara esir düşer. İngilizlerin İstanbul’u işgaline karşı, Hutuvat-ı Sitte namında bir eser neşreder İstanbul’da. Kuva-i Milliye’nin teşekkülünü teşvik edip,

daima taraftarı olur. Hatta o günkü Şeyhülislam Dürrizade Kuva-i Milliye'ye karşı çıkarken; hükümet mütareke imzalarken; Bediüzzaman, 'İstiklalini kaybetmiş bir hükümetin fetvası mualleldir, onunla amel edilmez' diye, Şeyhülislam'a karşı fetva veriyor.

Muzaffer Arslan, gençlik yılları

İşte bu yararlı hizmetlerinden dolayı Mustafa Kemal, Bediüzzaman'ı şifre ile Ankara'ya davet ediyor. Bu hizmetlerine karşılık milletvekili olmasını veya Şark'ta Şeyh Sinusi yerine umumi vaiz olmasını teklif ediyor. Bediüzzaman da yaptıklarını Allah için yaptığını, karşılığında herhangi bir mevki makam beklemediğini söylüyor ve kabul etmiyor.

İşte ben böyle biliyorum” dedim.

O yüzbaşıya dedim ki:

“Arkadaş bak, aynı milletin fertleriyiz. Ben bu kitapları okuyorum, ayet ve hadislere müstenit, faydalı kitaplardır bunlar. Bu kitaplar bir Müslüman olarak herkesin inanıp kabul edeceği meseleleri anlatıyor. Ben idare aleyhinde bir şey görmüyorum.”

“Doğru, ama Mehmet Kayalar gibi burada bir temsilciniz olursa daima takibata maruz kalırsınız. Ben Risale-i Nur'u üç ay okudum, onun derslerine de katıldım. Ama halkı teşvik ediyor.”

“Üstad Bediüzzaman, hiçbir yerde, hiçbir kimseyi kendisine temsilci olarak seçmiş değildir. Bu kitapları gayr-ı resmi olarak herkes bulduğu yerde okur. Bediüzzaman'ı görmese bile okur. Mucibince amel eder.”

BERAAT ETTİK

Beni sorguya çeken yüzbaşı müspet kanaat edinince kaldık üçüncü güne. Tekrar getirdiler 2. Şubeye. Selahaddin Bey: “Yarın dokuzda gel, seni savcılığa sevk edeceğiz” dedi. Ben aynı şeyleri savcıya da anlattım. Savcı dedi ki: “Seni serbest bırakıyoruz, ama eserleri ehl-i vukufa incelemek üzere alıkoyuyoruz. Eğer suç görülürse sizi adresinizden çağırırız mahkemeye.” Dedim ki: “Savcı Bey! Bu eserler piyasaya yeni çıkmıyor. Bunlar uzun yıllar ehl-i vukufa incelettirilmiş, suç olmadığı tebeyyün etmiştir. Yeniden incelemeye lüzum yoktur.” Savcı Bey:

“Seni serbest bırakıyorum. Teşekkür etmiyor musun?” dedi. Hâlbuki şahsımdan çok, eserlerin serbest kalması önemli idi. Hem ben bütün yol paralarımı hep o kitaplara bağlamıştım. “Ben bunlara para bağlamışım” dedimse de savcı sesimize kulak vermedi, eserleri alıkoydu. Öylece çıktım. Ondan sonra Avukat Bekir Bey'le konuşmuştuk. On üç tane Lem'alar vardı sadece. Hâdis 1958'de oldu. Risaleler bugünkü şeklinde, yeni harflerle idi.

Böyle karakollara, mahkemelere düşmek bizim şevkimizi hiç kırmıyordu.

Daha sonra hâdiseyi Üstad'a anlattım. Bir şey demedi, tebrik etti.

Daha sonra Manisa davama; Üstad, Mustafa Ezener Ağabey'i göndermişti. O zaman avukatımız falan da yok. Fakat beraat ettik.

BİR SADIK RÜYA

Köyde bakkal dükkânının önünde sorular sormuşlardı, konuşmuştuk, hâdis bu.

Beni tanımayan bir kadın –kocasını tanıyor– görüyor rüyayı. Rüyasında iki kişi geliyor. Birisi Eyyüp el Ensari, diğeri de Fatih Sultan Mehmet olduğunu söylüyor. Sonra üç kişi daha geliyor. Hz. Ali, Şeyh-i Geylani, bir de sakalsız biri ama ismini söylemiyor.

Muzaffer Arslan ve Ömer Özcan

“Muzaffer’in bugün mahkemesi var, biz onun için geldik. Merak etmesin, beraat edecek. Şu sureleri okusun” diyorlar. Manisa’dan Emin Hoca’nın oğlu İsmail Hakkı Zeyrek geldi. Bana hapishanede anlattı bu rüyayı. İsmail Hakkı’ya:

“Merak ettiğim yok benim. Hapishanede 50–60 kişi cemaatimiz oldu. Dışarıdan kitaplar getirttik millet okuyor” dedim. Rifat Canever vardı Üsküplü; onu avukat olarak tutmuştuk. Bana demişti ki: “Muzaffer Hoca savcı senin cezalandırılmanı istiyor, ama merak etme temyiz ederiz.” Yani o mutlak ceza alacağımızı bekliyordu.

Bir ayda beş mahkeme oldu. Ehl-i vukuf tayin ettiler. Nahiye müdürü, karakol çavuşu da dâhil “Kasten halkı toparlayıp konuştu mu?” diye sordular. Ehl-i vukuf: “Yok, kasten halkı toplayıp konuşma yok. Bir münakaşa konusu olmuş” diye rapor verdi. Son olarak bir günde iki mahkeme oldu. Biri öğleden evvel, biri de öğleden sonra. Öğleden sonra beraat aldık. Avukat şaşkınlığını gizleyemedi: “Bu harikulade bir şey oldu. Savcı bunu temyiz eder” dedi. Savcı temyiz etti ama yukarıdan tasdik geldi elhamdülillah. Üstad diyor ya: “İhlâsı kırsanız onların tokadını yersiniz.” Demek, biz ihlâsı kırmadık ki onların himmeti gelmiş oldu.

Ondan sonra avukatım bana nasihat etti: “Sen Manisa’da durma artık, git.” Ben çıkar çıkmaz, valizleri doldurdum, Hüseyin Çağdır’a dedim ki: “Bunları da sen götür.” Kitapları, Hüseyin Çağdır’ın İzmir Mezarlıkbaşı’nda bir halıcı dükkânı vardı, oraya bırakırdık.

Tireli bir berber vardı, İzmir Tilkilik’te, biraz da ona bırakırdık. Bizim İsmail Güzel’e de bıraktık. Muazzam, ağabeyinin dükkânında kalıyordu, ona da bırakıyorduk.

Velhasıl, bu gibi hâdiselerle çok karşılaşıyorduk. Ama hizmetin gelişmesine, duyulmasına vesile oluyordu bunlar.

İZMİR’DE İLK DERSANE VE HAPİSHANE

1960 ihtilalında 10 Temmuz’da tevkif edildim. Şöyle oldu:

Basmane Altınpark’ın üstündeki Selvili Mescit’te, Tuzcu Cahid Erdoğan ve Tireli Kemal Hepşen ile beraber İzmir’in ilk dershanesini tutmuştuk. Üç talebe de Yüksel Ticaret Okulu’nda okuyordu, onlarla beraber kalıyorduk. Birisi Urfalı Abdurrahman, diğeri Antep’te Sümerbank müdürü olmuştu. İhtilal olunca onlar: “Muzaffer Ağabey! Yaz tatilinde biz nasıl hizmet edebiliriz?” diye sordular. Ben de 100 parça küçük eserlerden verdim. “Bunları arkadaşlarınıza okutursunuz, tavsiye edersiniz” dedim.

Nasıl olduysa, Basmane’de talebelerin çantaları aranınca, kitapları karakola almışlar. İfade verirken sormuşlar, “Kimden aldınız?”

“Muzaffer Arslan’dan.”

Tabii emniyet beni aramaya başlıyor. Ben de Selvili Mescit’te dershanede idim. Sonra, “Şirinyer’e bir çıkayım bakayım, ne var yok bir biradere uğrayayım” demiştim. Birader Şirinyer’de oturuyordu. Meğerse emniyet orayı, biraderin kaldığı yeri tespit etmiş. Bir Çingene Ahmet vardı Bandırmalı, bizleri takip eden siyasi şubeden bir polis, namaz da kılardı kendisi. O, orayı nasıl tespit etmişse...

Gelmişler:

Nur'un yorulmaz ve tok olmaz yolcuları Muzaffer Arslan ve Tireli Kemal Hepşen, yine bir karakol sorgulamasında.

“Ben Muzaffer Hocanın arkadaşıyım, onunla görüşmek istiyorum” demiş, girmişler eve. Evin her tarafını aramışlar; ne kadar kitap varsa taramışlar. Ben de o sırada eve varmış bulundum. Dediler: “Binin bakalım cip’e.”

Beni Alsancak’a, onları da başka karakola bıraktılar. İki gece orada kaldım, sabahleyin bir sivil geldi. Meğerse Nail Papatya Hoca’nın dayısıymış o, rahatladık. Dedim: “Ben akşamdan beri yemek yemedim, gel beraber yemek yiyelim.”

“Ben yemek yedim” dedi. “Peki” dedim, ben yemeğimi yedim. Getirdiler Kemeraltı’na, siyasi şubeye. Şevket Bey vardı, Kemeraltı’ndan tanıdığım biri, baktım orada. O halde iken, “Benim kefilim Şevket Bey’dir” dedim ve gidip Cuma namazını kılıp geldim.

Sonra bizi savcılığa sevk ettiler. Talebe Abdurrahman’ı bıraktılar. Diğerleri ile beni tevkif ettiler. Üç gün yattıktan sonra tevkife itiraz ettim: “Eğer nurculuk propagandası ise, bunun suçlusu benim, bunlar kimseye kitap vermemişler, sadece çantalarında kitap bulunmuş.” O zaman mahkemeye kadar üç ay tutabiliyorlardı. “Bu kadar uzun süre bunların mağduriyetlerine sebep olacak” dedim.

Böylece, onlar da bir gün sonra çıktılar. Ben Eylül 15’e kadar Buca Cezaevi’nde kaldım. Cezaevinde güzel hizmetler oldu. Bir jandarma başçavuşu ile anlaştık. Mektubat, ilmihal falan istedik. Bizi en arkaya atmışlardı. Jandarma bir sepetle geldi, kitapları getirdi. Arkadan ip salıp arkadan aldık içeriye. Kapıdan sokmuyorlar, kontrol ediyorlardı.

Çıkanca geldim Şirinyer’e. Biraderler o zaman kirada oturuyordu. Valizlerimi aldım, Manisa’ya gittim. Yeniden kitap doldurdum ve getirdim İzmir’e.

Biz, bu davaya böyle inanmıştık, elhamdülillah.

HERKES ÜSTAD’IN CENAZESİNE İŞTİRAK ETMİŞTİ

Ben Adana’da kalıyordum o zaman. İskenderun’a henüz pazartesi günü geçmişim. Üstad da Salı günü Adana’dan Urfa’ya geçmiş. Vefatını İskenderun’da mahalli gazeteden okudum, oradan gittim Urfa’ya. Çok izdiham, çok kalabalık vardı. Urfa halkı bütün kapatmıştı. Sonradan duydum, o gün devlet daireleri de kapanmış. Savcıdan başka, Vali de dâhil herkes Üstad’ın cenazesine iştirak etmişti.

ÜSTAD’IN KABRİ NEREDE?

Üstad’ın kabrini araştırmaya lüzum yok. Ben bir kere rahmetli Hacı Bayram-ı Veli’ye (Bayram Yüksel) sordum. “Bir istisna ile bana söylemeniz” diye. “Ağabey kusura bakma, Sungur Ağabey’e bile söylemedim” dedi.

MUZAFFER ARSLAN AĞABEY’İN VEFATI

Bu hatıralar hazırlanmış, bitmiş, yayına hazır hale getirilmişti. Hiç beklemiyorduk... Aklımıza bile gelmiyordu. 2 Ağustos 2007 Perşembe, gece yarısından sonra Gaziantep’ten bir telefon geldi. Abdülvahid Mutkan Ağabey arıyordu... Fakat Abdülvahid Ağabey’in sesi bu sefer değişikti... İçten içe ağlıyordu.

Necmi İlgen - Muzaffer Arslan

Muzaffer Ağabey vefat etmişti... Nur hizmetlerinin bir yıldızı kaymış, bir tarih daha ebediyete göçmüştü.

Hatıralarında anlattığı tarzda; O, hep Anadolu seyahatlerine devam ediyordu. Yine bu son yolculuğunda Kahramanmaraş'ta rahatsızlanmış, Gaziantep'e götürmüşlerdi. Biz, birkaç gündür Gaziantep Üniversite Hastanesi'nde yoğun bakımda olduğunu biliyor, dualarla durumunu takip ediyorduk. Allah (c.c.) onu, hastalık meşakkatini çektirmeden, hem de Kur'an hizmetlerinin içinde iken yanına almıştı. Zaten on yıllardır dersler ve dersaneler dışında kendine ait bir keyfi, bir dünyevi lezzeti olmamıştı...

Cenaze için gittiğimiz Gaziantep'te, yanında bulunanlarla ve yeğenleri İrfan ve Ayhan Beyler ile görüştük. Üzerindeki elbiseleri ve eşyaları dışında hiçbir şeyi yokmuş... Hatta İzmir Şirinyer'deki bizim de bu hatıraları aldığımız evin, yeğeni Ayhan'a ait olduğunu öğrendik... Her şeyi küçük bir bohça içinde idi... Tek elle, hatta tek parmakla taşınabilecek kadar bir şey. Tıpkı Üstad'ı gibi... Ama o, manen öyle zengindi ki bu herkese nasip olmazdı. İşte, arkasından on binler nemli gözlerle dualar mırıldanıyor... Onunla olan hatıralarını anlatıyorlardı. Bu cemaatin hüsnü şahadeti, onun hüsnü akıbetini gösteriyordu. Zira bir Hadis-i Şerif buna işaret ediyor: "Cemaatin şahitliği neyse o vacip olur."

Cenaze namazı Gaziantep Ulu Cami'de Cuma namazını müteakip kılındı. Ali Akgündüz Hoca'mız kıldırıldı ve onu anlatan güzel bir konuşma yaptı. Mehmet Şaylan kardeşimiz tarafından da bu hatıraların baş kısmına yazdığım takriz kısmı okundu. Bu benim için de sürpriz olmuştu... Rabbime şükrettim. Gözyaşlarımızı tutamıyorduk...

**Muzaffer Arslan Ağabey'imizin cenaze namazını
Ali Akgündüz Hocaefendi kıldırıldı**

Cenazeye Üstad'ın yakınında bulunmuş talebeleri ile kadim ağabeylerimiz de iştirak ettiler. Sayıları on beş bin kadar tahmin edilen bir cemaat vardı. Memleketin her tarafından gelmişlerdi. Tabut parmaklar üzerinde kabristana taşındı. Onu bilen, tanyan gazeteler, televizyonlar ve internet siteleri Muzaffer Ağabey'in hastalık ve vefatını birkaç gün müddetle yayınladılar.

Mezarı; çok sevdiği Nazım Gökçek Ağabey'imizin yanında, ayakucu-başucu şeklinde defnedildi. Daha evvelki bir rahatsızlığında vasiyet etmiş: "Ben Ege'de vefat edersem Çamlık'a; Denizli'de vefat edersem, Hafız Ali ve Hasan Feyzi Ağabey'in bulunduğu mezarlığa; Maraş'ta vefat edersem oraya defnedersiniz. Başka hangi vilayet olursa, beni taşımak için uğraşmayın. Hepsi benim memleketimdir" şeklinde vasiyeti olduğunu Mehmed Şaylan Hoca'mız tarafından nakledilmiştir. Allah rahmetler eylesin, âmin, âmin, âmin.